

imod svækker den danske Producent, hvis hele Produktion belastes gennem Omsætningsafgiften i Modsætning til den udenlandske Producent, af hvis Produktion kun hans Eksport til det danske Marked rammes i tilsvarende Grad.

Disse Betragtninger gælder saavel den paatænkte Stempelafgift paa Automobilringe m. m. som den foreslaaede Forhøjelse af Omsætningsskatten paa Chokolade- og Sukkervarer. Den sidstnævnte Afgiftsforhøjelse er saa betydelig, at den sikkert vil føre til en udstrakt Lammelse af vor Chokolade- og Sukkervareindustri. Det synes imidlertid lidet rimeligt at gøre en saadan enkelt Branche til Syndebuk for Valutaødet, og i Stedet for at gøre en indenlandsk Produktions Arbejdere erhvervsløse og fremfor at paaføre en Mængde store og mindre næringsdrivende indenfor Handel og Omsætning Erhvervsforstyrrelse og Ruin bør man ved en hensigtsmæssig Toldpolitik ramme den Del af Forbruget, der er til direkte Skade for den danske Krone, nemlig Forbruget af udenlandske Varer. Dette vil være saa meget mere naturligt, som der netop paa dette Omraade har været en abnorm Stigning i Importen, idet denne nu er 6 Gange saa stor som i 1913 (i 1913 indførtes der af Chokolade 350 Tons, i 1922 2200 Tons og i 1923 2000 Tons).

Med Hensyn til det fremsatte Forslag om fremmedes Handelsberettigelse, der imødekommer et fra konservativ Side fremsat Ønske, kan man tiltræde dette, idet man forbeholder sig yderligere Forhandling overfor de foreslaaede Satser m. m.

Ogsaa Forslaget om Oprettelse af en Valutacentral finder man frembyder et Forhandlingsgrundlag. Man lægger i saa Henseende særlig Vægt paa Gennemførelsen af den Oplysningspligt med Hensyn til Erhvervelse og Besiddelse af fremmed Valuta, hvis Ønskelighed allerede blev fremhævet ved Tillægsbevillingslovens Behandling fra konservativ Side. En Udvikling af Valutacentralen, som ønsket fra radikal og navnlig socialdemokratisk Side, til at blive en Slags Velfærdsudvalg for al Produktion, Omsætning og Forbrug her i Landet maa man derimod afgjort fraraade.

Forslaget om Valutaydelse til Staten peger paa noget rigtigt, nemlig Ønskeligheden af gennem Lovgivning at opmuntre til Kapitalopsparing — et i dansk Skattelovgivning alt for lidet paaagtet Motiv. Men Maaden, hvorpaa Forslaget søger at opnaa dette, forekommer os lidet heldig. Afgiften vil utvivlsomt føles som en Forøgelse af de direkte Skatter, en Forøgelse, som i særlig Grad vil ramme alle med faste Indtægter, ikke mindst Tjenestemandskredse m. m., hvis Forbrug i Forvejen er stærkt beskaaret. Skal Formaalet, en almindelig og nogenlunde betydelig Begrænsning af Forbrugsevnen, opnaas, maa Afgiften føres til Bunds, hvorved de ovennævnte Betænelig-